

Ferdinandy György

Kecskemét...

Ha jól emlékszem, 1988-ban, ötvenévesen jártam először Kecskeméten. Hogy ki hívott meg? Szekér Endre, Hatvani Dani? Később is évről évre leautóztam a *Forrás* köréhez, első magyarországi barátaimhoz. Náluk úgy éreztem, hogy hosszú vadnyugati kalandozásom után visszafogadott az óhaza.

Jártam Füzi Laci vendégszerető otthonában, Buda Feri falhoz támasztott vén kerékpárját máig sem felejttem el. Később is megfordultam Alföldy Jenő és Dobozi Eszter otthonában, Kecskemét mindmáig szívemnek kedves hely maradt.

Harminc év alatt – megszámláltam – több mint negyven írásomat közölte a *Forrás*, az elsőt az 1989-es januári számban. Jó társaságban, félúton Parancs János és Pintér Lajos versei között. Janó, párizsi barátom a magányról írt, számomra intő jel volt, hogy ez a remek ember huszonöt évvel hazatelepülése után is magányos maradt. Lajos, a *Forrás* szerkesztője pedig arról, hogy „több fény”, több reménység kellene.

Én a trópusról közöltem egy félig-meddig avantgárd szöveget. Vajon új barátaim számára milyen lehetett ez a messzi távolból érkező üzenet?

Tény, hogy a *Forrás* szerzője maradtam. Ma, harminc év után is Pintér Lajosnak küldöm Puerto Rico pusztulását panaszoló szomorú szövegeimet.

Ez hát az én számomra Kecskemét. Hátország. És egy fórum, ahol idestova ötven éve színvonalas irodalmat olvasok.